

Українські народні казки - казки для дітей

Лисичка, тиковка, скрипка та капкан

Їхав чоловік дорогою та й загубив тиковку. Лежить вона проти вітру та й гуде. Аж біжить лисичка.

— Бач,— каже,— реве, хоче ще злякати! От я тебе утоплю!

Ухватила її за мотузочку, почепила на шию і подалась до річки. Стала тиковку топити, а та набирається води та булькотить.

— Іч,— каже,— ще і проситься! І не просись, бо не пуцу!

От як тиковка вже набралась води та й лисичку тягне у воду.

— Бач, яка,— каже.— То просилась, а це шуткує. Пусти-бо!

Насилу вона вирвалась.

От біжить, аж лежить на дорозі скрипка та на вітрі і гуде потихеньку.

— Бач,— каже лисичка,— ангельський голосочок, так чортова думка.

Та й обмина її.

Біжить далі; аж чоловік капкани розставив.

— Бач,— каже,— які хитрощі-мудрощі! Хіба вже на їх і сісти не можна.

Тільки сіла, а капкан її за хвіст.

— Бач, яке,— каже,— ще й держе! Аж ось до тих капканів і хазяїн іде.

— Дивись, ще, може, і бить буде! А той чоловік узяв її та й забрав.